

СТВОРЕННЯ ВІДПОВІДНИХ УМОВ ДЛЯ НАВЧАННЯ ДІТЕЙ ІГОР ТА ІГРОВИХ ВПРАВ СПОРТИВНОГО ХАРАКТЕРУ

Вивчивши та проаналізувавши результати констатувального експерименту, ми намагалися розробити методіку формувального експерименту, яка б мала глибоку наукову основу. Із цією метою ми використали наукові дослідження відомих вітчизняних та зарубіжних вчених (М. Аляб'єва, О. Богініч, А. Бурова, Є. Вавілова, Е. Вільчковський, Т. Дмитренко, О. Поліщук, О. Курок, В. Фролов, Г. Юрко та ін.).

Організація та проведення формувального експерименту була спрямована в першу чергу на обґрунтування необхідності створення відповідних умов для навчання дітей ігор та вправ спортивного характеру. Формувальний експеримент ми проводили в дошкільному навчальному закладі «Ромашка» (м. Ладижин, Вінницька обл.).

Перш за все ми організували разом із завідувачем і методистом виробничу нараду із усіма працівниками дошкільного закладу та членами батьківського комітету. На цій нараді були обговорені питання необхідності створення відповідних умов для навчання старших дошкільників ігор та вправ спортивного характеру. Обговоривши цю проблему, ми розподілили обов'язки між кожним членом колективу та членами батьківського комітету стосовно обладнання місць на відкритому майданчику, виготовлення та придбання необхідної кількості фізкультурного обладнання та інвентаря.

Найпростішим виявилось обладнання місця для гри у футбол. Це ми почали робити найраніше, адже бесіди з дітьми та вихователями показали, що гра у футбол – одна з найпопулярніших у дітей старшого дошкільного віку. А тому ми почали обладнувати спеціальне місце для її організації та проведення відповідного навчання.

Із цією метою на ділянці з трав'яним покриттям ми намітили поле довжиною 24 м та шириною 18 м (там, де немає такої можливості, можна обмежитися полем від 8 x 10 м, а де є кращі можливості, то обладнують велике поле 20 x 40 м залежно від кількості гравців). Розмітку ділянки ми зробили білим піском. Впоперек ділянки (через її центр) відмітили середню лінію та центральне коло діаметром 5 м. На кінцях ділянки поставили ворота (висота 1,5 м, ширина 2,5 м). Ворота пофарбували у білий колір. Нижні краї воріт (висотою до 1 м) обмотали поролоном, щоб запобігти дитячому травматизму. Ворота міцно закріпили у ґрунт, щоб вони не падали. Для гри у футбол використовували волейбольний м'яч (вага 260–280 г, діаметр 64–66 см).

Це ж саме поле ми потім широко використовували і для гри в городки, бадмінтон та в хокей на траві. Для гри в баскетбол ми також обладнали майданчик 8 x 15 м. Лінії майданчика позначили густим вапном. У центрі накреслили коло діаметром 1,8 м для розіграшу спірних

м'ячів. Ця ділянка була покрита твердим утрамбованим ґрунтом. На протилежних боках майданчика встановили щити (120 x 90 см), які прикріпили до стовпів. Щити пофарбували білою фарбою, а окантовку – блакитною (ширина 5 см). Баскетбольний кошик (кільце із сіткою) діаметром 45 см закріпили на відстані 20 см від нижнього краю щита на висоті 2 м від поверхні майданчика.

Із метою запобігання дитячого травматизму ми враховували й те, що на відстані 1,5–2 м від майданчика не повинно бути лав, колод, дерев та інших предметів. Для гри у баскетбол ми використовували звичайний гумовий м'ячик, який добре відстрибував від ґрунту. Діаметр м'яча до 20 см. Інколи для цього дітям семирічного віку давали волейбольний м'яч, який добре відскакував від землі.

Навчання дітей елементів гри в бадмінтон ми організовували на ділянках для гри в баскетбол або футбол (за умови, що вони були вільні від ігор), а також у залі, в парку, на лузі. Для гри обмежували кеглями ділянку 8 x 4 м. Сітку (або стрічку) натягували посередині на висоті 120–130 см. Для навчання дошкільників гри в бадмінтон ми використовували поліетиленові і дерев'яні ракетки вагою від 50 до 125 г, довжиною 50–60 см та волан вагою 4–5 г. У середину пластикового волану, ми прикріплювали невеличку кульку пластиліну. Такий волан краще летів за заданою траєкторією.

Поле для гри в городки нам найчастіше слугувала ділянка прямокутної форми розміром 15x6 м. Ділянка могла мати ґрунтове або асфальтоване покриття. Ми слідкували за тим, щоб поверхня ділянки була рівною. Для зупинки бити та з метою запобігання дитячого травматизму місце для городків ми обладнували на відстані 2 м від загорожі і кущів, обираючи таке, де діти не бігали, не гралися.

Поле для гри ми обладнували таким чином: на землі або асфальтованій доріжці креслили (білою фарбою) два квадратики на відстані 2,5 м один від одного. Кожна сторона квадрата дорівнювала 1,5 м.

На відстані 3 м від краю квадрата креслили лінію – це півкін, а на відстані 4–6 м – іншу лінію (кін). Для цієї гри необхідне спеціальне обладнання – городки і бити. Вони мають бути дерев'яними, але ми користувалися пластиковими. Бити мають довжину 60–70 см (8–10 штук), а городки 12–15 см (5–10 штук із перерізом 3 см). Вага бити 400–450 г, діаметр торцевої частини 3–5 см, ручки 2–3 см.

Ми вважаємо також, що однією з умов, які необхідні для ефективного розвитку фізичних якостей старших дошкільників у ході спортивних ігор та вправ, є цілеспрямоване планування і систематичне вправляння.

Список використаних джерел:

1. Ануфрієва Л. Летние забавы на прогулках / Старший дошкольный возраст / Л. Ануфрієва // Дошкольное воспитание. – 1999. – № 8. –

- С. 60–61.
2. Гаращенко Л. Фізкультура на повітрі: здоров'язбережувальний підхід / Л. Гаращенко // Дошкільне виховання. – 2012. – № 5. – С. 28–31.
 3. Поліщук О. В. Теорія і методика фізичного виховання дітей дошкільного віку: педагогічна практика: навч.-метод. посібн. / О. В. Поліщук. – Умань : ПП Жовтий О.О., 2014. – 132 с.